

Baznīcas vīraks un cigāri

23. aprīlī viņš svinēs savu vārdadienu, 20. maijā viņš degs 46 svecītes jubilejas kliņģerī, bet šodien, mirkli pirms Lieldienām, komponists Juris KULAKOVŠ

Neatkarīgās lasītājiem atklāj savas personības anatomiju.

GALVA. – Doma, kas neliek tev mieru.

– Man nav tādas domas. Ja kāda doma neliek mieru, vispārējās harmonijas labad tā ir jāatrisina. Citādi tā rada ļoti nevajadzīgu stresu. Bet, tā globāli runājot, ja kāda doma neliek mieru, tā cilvēku var novest līdz trakomājai... (Smejas.)

ACIS. – Tavs pēdējā laika spilgtākais vizuālais baudījums.

– Ja mēs apejam to, ka visskaistākais šajā pasaulē ir sievietē, tad vizuālo mākslu jomā visspilgtāko iespaidu uz mani atstāja multiplikācijas filma Randiņš Belevilā. Jā, tā multene man ļoooti patika.

DEGUNS. – Smarža, kas tev īpaši patīk, un smarža, pret ko jūti nepatiku.

– Man ārkārtīgi patīk pīpju un cigāru dūmu smarža. Protams, visizcilākais aromāts ir baznīcas vīrakam. Starp citu, Gucci parfimam vīriešiem ir šis vīraka un medus aromāts. Es gan lietoju citas – Christian Dior Higher – , bet Gucci ir viens no maniem pēdējā laika atklājumiem, kas laikam arī kļūs par manām smaržām.

Manuprāt, ļoti briesmīga ir sabojājusies gaļas smarža. Iespējams, arī liķu smaka varētu būt diezgan pretīga...

AUSIS. – Trakākā bauma, ko par sevi esi dzirdējis.

– Kādreiz padomju laika instancēs uzskatīja, ka es esmu narkomāns. Viņiem tā likās, jo es tā savdabīgi runāju... (Smejas.) Bet tas nu gan nav taisnība.

PLECI. – Kāda ir vislielākā atbildība tavā dzīvē?

– Tikai par saviem bērniem. Tiešā nozīmē tā ir mana vienīgā meita, pārnestā nozīmē – visi mani darbi un grupa Pērkons, ko esmu radījis. Tā kā par saviem darbiem esmu ļoti paškritisks, zem sava vārda neizlaižu neko, ja neesmu pārliecināts, ka tas nav pietiekami labi. Varbūt tāpēc esmu ļoti mazražīgs.

ROKAS. – Pie kā tu pašlaik strādā?

– 20. aprīlī sāksies 5. starptautiskais zēnu koru festivāls Rīgas Doms 2004, kur atklāšanas koncertā Doma baznīcā skanēs mans gabals O Lux Beata Trinitas – trīs tenoriem un Rīgas Doma zēnu korim, tas ir jau uzrakstīts, vēl tikai jāaranžē akadēmiskā versijā. Uzreiz nākamajā dienā kopā ar trim tenoriem dodamies uz Ameriku un Kanādu, kur Toronto Latviešu namam ir 25 gadu jubileja. Paralēli tam man vēl jāuzraksta Ziemassvētku kantāte Ņujorkas latviešu korim, bet līdz rudenim, kad savu simt gadu jubileju svinēs latviešu dzejnieks Pēteris Aigars, jāuzraksta kantāte Sarkanais vilciens, kas būs veltīta deportāciju upuru piemiņai.

SIRDS. – Kur meklējama atslēga uz tavu sirdi?

– Atslēga uz manu sirdi ir... no sirds uz sirdi. Tieši tā arī ir atslēga – sirsnība, mīlestība... Jā... Un intelekts paliek otrā plānā. Man daudz simpātiskāks ir sirdsgudrs cilvēks nekā absolūts intelektuālis, cinisks bieži vien.

VĒDERS. – Tavi gastronomiskie prieciņi?

– Jā, ir... (Smejas.) Es ar vienlīdz lielu baudu varu ēst ceptus kartupeļus un ļoti izsmalcinātus ēdienus. Bet produkts numur viens man ir siers un visi augļi. Jā, man patīk vai nu ļoti vienkāršas lietas, vai arī – absolūti kulinārijas šedevri.

ZEM JOSTASVIETAS. – Kā, tavuprāt, izskatās seksuāli pievilcīga sieviete?

– Dievs ir radījis sievieti no Ādama ribas, sieviete ir auglības iemiesojums, līdz ar to – jebkura sieviete ir seksuāli pievilcīga. Skatoties no šīs, teoloģiskās, puses, jebkurš vīrietis var dzīvot ar jebkuru sievieti, jo viņi kopā var veikt auglības rituālu. Viss pārējais ir modes lieta. Es šai sakarā netaisos neko konkretizēt... (Smejas.) Jo katra sieviete ir īpaša, un katra ir seksuāla savā īpašā veidā... Jā!

MUGURA. – Kāda ir tava būtība?

– Jaunībā visi ir ļoti kategoriski, bet, gadiem ejot, viņi kļūst tolerantāki un ir gatavi pieņemt dažādus viedokļus un izpausmes. Bet ir lietas, kas mainās ļoti minimāli vai nemainās nemaz. Manā gadījumā lietas, kas nemainās, ir manas filozofiskās, reliģiskās, estētiskās un politiskās nostādnes. Vienmēr esmu bijis ļoti paškritisks pret sevi un savu darbu; reliģiski joprojām esmu kristietības pozīcijās; bet politiski es nemainīgi esmu konservatīvs nacionālists.

KĀJAS. – Mērķis, uz kuru ej?

– Mēs visi ejam uz nāvi... (Smejas.) Lēnā garā. Jautājums tikai, kā mēs to sagaidīsim, ko būs izdarījuši un kā mums būs par to jāatbild. (Smejas.) Nu labi, tā būtu filozofiskā puse. Visādi citādi... mērķis ir nemitīga pilnveidošanās un iespējami maksimāla savu spēju realizācija šajā dzīvē. Pirmkārt, protams, profesionālajā jomā.

ĀRPUS ĶERMENĀ. – Rīt ir Lieldienas. Kāda ir šo svētku nozīme tavā dzīvē?

– No reliģiskās puses man tas saistās ar vislielāko brīnumu – ar Kristus augšāmcelšanos. No dabas procesu viedokļa raugoties, tā ir pavasara iestāšanās – vairāk saules, vairāk gaismas. Ar Lieldienām saistās arī kāds radošs piedzīvojums: pirms pieciem gadiem es uzrakstīju lielas formas skaņdarbu – Mateja pasiju, kas ir Kristus ciešanu apraksts. Un ne tikai manā CV, arī visā latviešu mūzikas kontekstā tā ir pirmā un vienīgā pasija latviešu valodā, kura savu pirmatskaņojumu piedzīvoja Siguldas baznīcā.